

# افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد  
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل  
۲۵ اپریل ۲۰۲۱

## سه کله و سه ... آرزو!

۳

شنبه - ۰۴ ثور ۱۴۰۰ - کابل:

۳- و اما ترکیه: ترکیه که بعد از جنگ جهانی دوم بنابر موقعیت ستراتیژیک آن کشور به خصوص اشراف مطلق بر آبناهای بسفور و دردنیل، بالقوه حیثیت مانع ورود نیروهای بحری ارتش سرخ آن زمان در شرایط اضطراری و جنگ به بحیره مدیترانه را داشت، با توجهی که در همان سالها غرب درکل و امپریالیسم امریکا به صورت خاص به طرف آن کشور داشت و از آن هم مهمتر عضویتش در پیمان تجاوز کار ناتو و با سرمایه ناتو ایجاد دومین قدرت نظامی در آن کشور عضو پیمان تجاوز کار ناتو یعنی بعد از امریکا و مقدمتر از انگلستان، فرانسه و المان، و روابط نزدیکی با اسرائیل و حتا حمایت های آشکار و مخفی از سیاست های تجاوزکارانه صهیونیستی علیه خلقهای فلسطین و در کل جهان عرب خاور میانه و شمال افریقا، در بطن تعقیب سیاست های شبه سکیولار در داخل، هیچ نوع جایگاهی در دنیای اسلام به خصوص اعراب نداشت و کشور های در گیر و حامی مسأله فلسطین مانند مصر، عراق، سوریه، لبنان و حتا عربستان سعودی در مقطعی آن کشور را چشم و گوش اسرائیل می دانستند؛ بعد از اضمحلال شوروی متوفا و نفوذ غرب تا اعماق دولت یلتسین و کشور های جدا شده از شوروی، تقریباً اهمیت سالهای جنگ سرد خود را از دست داد.

بورژوازی توسعه طلب و طماع ترکیه که نمی توانست بدون گسترش ساحه نفوذ و یافتن بازار های جدید در دنیای پسا جنگ سرد، در مقابل کشور های رقیب برای دراز مدت مقاومت نماید، با تغییرات آگاهانه ای که در سیاست های داخلی و خارجی خود به وجود آورد، از یک جانب نخست به وسیله "ارپکان" و حزب اسلامی اش و در دوام آن با حمایت از "عبدالله گل"، "اردوخان" و بقیه شرکای آنها در حزب بازهم اسلامی زیر عنوان "عدالت و توسعه"، با سوار شدن بر عقاید و احساسات مذهبی عقب مانده ترین اقشار اجماعی ترک، توده های عقب مانده ترک را به حامی و پشتوانه رژیم خود مبدل نمودن و از جانب دیگر با اسلام پناهی و مسلمان نمائی و همچنین اتخاذ سیاست های نژاد پرستانه "ترکها برتر از دیگران"، "اتحاد کشور های ترکتبار" در واقع با بیرون کشیدن عقب مانده ترین و ارتجاعی ترین افکار از زباله دان تاریخ و به خدمت گرفتن آنها، جهت تثبیت جایگاه سیاسی اش در منطقه و جهان تحرکاتی را روی دست گرفت.

تا جائی که از بازه زمانی سه دهه اخیر بر می آید، دیده می شود که رژیم بر سر اقتدار در انقراض، در هر دو زمینه یعنی هم اسلام پناهی و مسلمان نمایی و هم تقدیس از ترکتباران، گاه در همسوئی کامل با امپریالیسم امریکا و بقیه ناتو زمانی هم با هماهنگی نسبی با آنها و بر مبنای آن در درون ناتو، اقداماتی را انجام داده است.

این سیاست های رژیم ترکیه از ۱۰ سال بدین سو یعنی از آغاز به اصطلاح "بهار عربی" که در واقع زمستان سختی بود که از جانب "سیا" تدارک دیده شده بود، خود را در مداخلات علنی و مسلحانه آن ها در بین کشور های عربی به خصوص مصر، عراق، سوریه و لیبیا یعنی همان هائی که زمانی ترکیه را به مثابه چشم و گوش اسرائیل می دانستند، بیشتر متبازل ساخت. آنچه در مداخلات رژیم "اردو خان" می تواند به چشم اسفندیار آن رژیم به شمار آید، پول پرستی و طمع غیر قابل کنترل آن رژیم در تمام مراحل مداخلات می باشد. یعنی در حالی که قاعدتاً در چنین مداخلاتی، قدرتهای مداخله گر نخست مصرف می کنند و به مانند یک زارع کشت می نمایند تا بعداً حاصل بردارند، ترکیه از همان آغاز یعنی قبل از آن که مصرفی نماید و بذری بپاشد می خواهد حاصل بردارد. همین طرز دید باعث شده است که از تمام تحولات خاور میانه و کشور های عربی به جز نفرت همگانی تمام خلقهای منطقه، هیچ گونه دستاوردی نداشته باشد. در حالی که حریفان منطقه ئی اش مانند عربستان سعودی و ایران به خصوص ایران، با بذل مقداری پول موفق شده اند کشته امپریالیسم امریکا و شرکاء را نیز درو نمایند، از جمله گسترش نفوذ ایران در عراق، سوریه، افغانستان، یمن و لبنان.

ادامه دارد.